

סדר נשים | מסכת גיטין ה"א | שבת פרשת נשא / חג שבועות שמח | א"ז סיון תשפ"ג (21-27 מאי 2023)
Seder Nashim | Masechet Gittin 5-11 | Shabbat Parashat Nasso / Chag Shavuot Same'ach | 1-7 Sivan (May 21-27)

Daf 5: ONE PERSON WITH THREE SIMULTANEOUS TASKS דף ה': אדם אחד עם שלושה תפקידים

In this article, we will learn about an individual who simultaneously carried out three separate tasks. This man arrived in *Eretz Yisrael* from abroad, and in his possession was a *get* (divorce document) given to him by a husband, to deliver the document to the man's wife who was located in *Eretz Yisrael*.

Task 1: In his role as a *shaliach* (agent), the man delivers the *get* from the husband to the wife, and by doing so, establishes the man's divorce from that wife.

Task 2: As a *shaliach*, the man was required to appear before a *beit din* (court) and state that he saw how the *get* in his possession was written and that he observed the witnesses sign it. If the *shaliach* does not make this statement to the *beit din*, there remains concern that one day people will appear and challenge the validity of the *get*, claiming it was fabricated.

Task 3: As *shaliach*, the man is also authorized to serve as a *dayan* (judge) ... Since the *shaliach* is required to state before the *beit din* that he observed how the *get* was written and that it was signed by witnesses, it is necessary for there to be *dayanim* (judges) present. Well then, who are the *dayanim*? The *shaliach* can serve as one of the three *dayanim*.

So, this man serves in three different capacities: He is the husband's emissary for delivery of the *get*, he is a witness to the validity of the *get*, and he is a *dayan*.

במאמר זה נלמד על אדם שביצע שלושה תפקידים יחד. האדם הזה הגיע מחוץ לארץ ויש ברשותו גט שנכתן לו הבעל כדי שיתן אותו לאישה הנמצאת בארץ ישראל.

תפקיד א': הוא שליח למסור את הגט מן הבעל לאישה וכה לגרש את האישה.

תפקיד ב': השליח צריך לומר בפני בית דין שהוא ראה כיצד כותבים את הגט שנמצא בידי וְהוא ראה שהעדים חותמים עליו. אם הוא לא אומר זאת לבית דין, אנו חוששים שיום אחד יבואו אנשים ויערערו על כשרות הגט בטענה שהוא מזויף.

תפקיד ג': הוא גם יכול להיות דין ... כי הרי צריך לומר בפני בית דין שהוא ראה כיצד כותבים את הגט ושעדים חתומים עליו. מי הם הדיינים? ובכן הוא יכול להיות אחד משלושת הדיינים...

האיש הזה, הוא אפוא, שליח לגט, עד שמעיד שהגט כשר. וגם דין.

Daf 6: SCORED LINES ON PARCHMENT

דף ו': שרטוט

Torah scrolls, the Torah text inside *tefillin*, and the Torah text inside a *mezuzah* all must be written on *klaf* (parchment). A person who closely examines a Torah scroll will find that there are scored lines on the *klaf*, i.e., straight lines etched into the parchment on which the *sofer* (scribe) writes the letters to ensure the written words do not deviate either up or down.

ספרי תורה, פרשיות התפילין ופרשיות המזוזה נכתבים על קלף. מי שיעין בספר התורה יגלה שעל הקלף ישנם שרטוטים, קוים ישרים שנוחרטו על הקלף ועליהם הסופר כותב את האותיות וכך הוא אינו עולה למעלה או יורד למטה.

These scored lines are called "etchings". Likewise, in the case of *tefillin* texts, it is necessary to etch guiding lines on the parchment. However, with the *mezuzah*, it is not necessary to etch lines for every row. Rather, it is enough to etch one line over the top row.

החרטות הללו מכונות "שרטוט". גם בפרשיות התפילין צריך לשרטט על הקלף, אך אין צורך לשרטט כל שורה כמו במזוזה. אלא די בשרטוט מעל השורה העליונה.

Daf 7: IN REMEMBRANCE OF THE TEMPLE'S DESTRUCTION

דף ז': לזכור את חורבן המקדש

After the destruction of the *Beit HaMikdash*, the sages instituted different decrees so that people would refrain from excessive rejoicing, given that our glory — the *Beit HaMikdash*— had been taken from us. On this *daf*, the *Talmud* deals with the *issur* (prohibition) against singing imposed by *Chazal* after the destruction. ***Chazal* prohibited singing in taverns. *Chazal* established this rule so that people would be less happy, in light of the destruction of the *Beit HaMikdash*.**

However, at *mitzvah* feasts, such as weddings and the like, no prohibition against singing was instituted, and on such occasions, it is even permitted to play musical instruments. However, with this, it is said in the *Talmud* that even at weddings it is prohibited to do things that constitute “excessive joy.” In current times, it is customary to break a glass under the *chuppah* (wedding canopy), to commemorate the destruction of the *Beit HaMikdash*.

לאחר חורבן בית המקדש חז"ל גזרו גזרות שונות כדי שלא נשמח יותר מדי שהרי ניטלה מאיתנו תפארתנו - בית המקדש. בדרך זה עוסק התלמוד באיסור זמרה שהטילו חז"ל לאחר החורבן. סוג הזמרה שנאסר הוא שירה בבתי משתאות. כך תיקנו חז"ל כדי שנמנע בשמחה, מפני חורבן בית המקדש.

ואולם בסעודות מצוה, כגון: חתונות, וכדומה, אין איסור שירה ומותר אפילו לנגן בכלי נגינה. עם זאת, נאמר בתלמוד כי גם בחתונות אסור לעשות דברים שהם "שמחה יתרה". בימינו אנו נוהגים לשבור כוס תחת החופה, כדי להזכיר את חורבן בית המקדש.

Daf 8: THE MITZVAH OF SETTLING ERETZ YISRAEL

דף ח': מצות ישוב ארץ ישראל

There is an area of land called “*Suriya*” that was conquered by King David, and which he added to *Eretz Yisrael*. Certain laws that apply to *Suriya* are the same laws that apply to *Eretz Yisrael*. One of these laws stipulates that it is possible to buy a field in *Suriya* from a non-Jew on *Shabbat*. Meaning: Although *Chazal* prohibited acquisitions on *Shabbat*, because of the *mitzvah* of settling *Eretz Yisrael*, *Chazal* permitted the purchase of land in *Eretz Yisrael* from a non-Jew.

Moreover, on *Shabbat*, it is even permissible to tell a non-Jew to draft a deed of sale for the land. Of course, there is no question of a Torah prohibition because there is no Torah-based prohibition to tell a non-Jew to perform a *melacha* (labor prohibited on *Shabbat*). However, *Chazal* prohibited such requests, in general, but permitted engaging non-Jews solely for the purpose of the *mitzvah* of the settling *Eretz Yisrael*.

ישנו אזור בשם “סוריא” שנכבש על ידי דוד המלך, והוא הוסיף אותו לארץ ישראל. לאזור זה יש דינים מסוימים שבהם הוא כארץ ישראל. אחד הדינים הללו הוא שבשבת אפשר לקנות שדה בסוריא מיד נוכרי. כלומר: חז"ל אסרו לעשות בשבת מעשה קנין, אך מפני מצות ישוב ארץ ישראל התירו חז"ל לקנות קרקע בארץ ישראל מידי נוכרי.

זאת, ועוד: אפילו מותר לומר בשבת לנוכרי לכתוב שטר מכירה של הקרקע. כמובן, אין מדובר באיסור תורה, כי מן התורה אין איסור לומר לנוכרי לעשות מלאכה. אך חכמים אסרו זאת, והתירו זאת רק לצורך מצות ישוב ארץ ישראל.

Daf 9: THE SIGNATURE OF WITNESSES ON DOCUMENTS

דף ט': חתימת עדים על השטר

Many records are signed by witnesses at the bottom of the document to indicate their agreement that the writing on that document is accurate and correct. For example, the writer of a bill of sale for a house, which reads: "I Ploni (so-and-so) sold my home to Ploni (so-and-so)," can have witnesses sign the end of the document, and their signatures serve as a testament to the fact that Ploni sold his house to the person specified in the document. The witnesses are required to read what is written in the document before they sign it, because if they do not know what is written in it, how would they sign to validate it?

בשטרות רבים חתומים עדים בסוף השטר, שהם מעידים כי הכתוב בשטר שריר ונכון. למשל, הפותב שטר מכירה של בית, שכתוב בו: "אני פלוני מכרתי את ביתי לפלוני", יכול להחתים עדים בסוף השטר וחתיתם היא עדות לכך שהוא מכר את ביתו לאיש הכתוב בשטר. העדים חייבים לקרוא מה כתוב בשטר לפני שהם חותמים עליו, ששרי אם אינם יודעים מה כתוב בו, כיצד יחתמו עליו?

Daf 10: CUTHEAN WITNESS

דף י': עד כותי

The Mishnah states that a *get* (divorce document) signed by two witnesses, one of whom is Jewish, and the other Cuthean, is *kasher* (valid). The "Cutheans" (Samaritans) were non-Jews who lived in the city of Cutha, and who were brought to Samaria by the Assyrian King Shalmaneser. After some time, God sent lions who preyed on them, because they did not fear God. Then, the king of Assyria sent Jews to teach them to fear God, and as a result, they converted.

במשנה נאמר כי גט שחתומים עליו שני עדים, אחד מהם יהודי ואחד מהם כותי, הרי הוא כשר. הכותים היו נוכרים שהתגוררו בעיר כוּתָה, והובאו לשומרון על ידי שלמנאסר מלך אשור. לאחר זמן מה הקב"ה שילח בהם אריות שטרפו בהם כי הם לא יראו מה, וגז שלח אליהם מלך אשור יהודים כדי ללמדם לירוא מה ובעקבות כך הם התגיירו.

If such a person signed a *get* together with a Jew, the *get* is kosher. Why is a Cuthean permitted to sign a *get*, but no other documents? Regarding other documents there is no need for the witnesses to sign together, each in front of the other. As such, in those cases, it is impossible to rely upon the Cuthean—lest he is a violator of Torah law and unfit to serve as a witness. However, regarding a *get*, there is a ruling that *the witnesses must sign in front of each other*, and if a Jew saw that the Cuthean was unfit to provide valid testimony, the Jew would refrain from signing. After a time, all Cutheans sinned and were considered non-Jews. Now, no Cuthean is ever fit to sign a *get*.

אם כותי כזה חתם על גט יחד עם יהודי, הגט כשר. מדוע דוקא בגט כותי יכול לחתום, ולא בשטרות אחרים? מפני שבשטרות אחרים אין צורך שהעדים יחתמו יחד, זה בפניו של זה, ולכן אין סומכים על חתימת הכותי, שמא הוא עובר על התורה ואינו כשר לעדות. אבל בגט יש דין שהעדים יחתמו זה בפני זה, ואם היהודי היה רואה שהכותי פסול לעדות הוא לא היה חותם. לאחר זמן כל הכותים חטאו והחשיבום כגויים, ולעולם כותי אינו ראוי לחתום על גט.

Daf 11: "DINA D'MALCHUTA —DINA,"
THE LAW OF THE LAND IS THE LAW

The Talmud teaches us that there are types of documents that are kosher and valid, despite the fact they were signed by non-Jewish witnesses. A well-known *halakhah stipulates: "Dina Malchuta — Dina,"* i.e., monetary laws established by the secular authority are also valid within the laws of Israel. Accordingly, if a monetary document is drawn up in a non-Jewish court, according to the laws of the non-Jew's country, that document is valid. For example, if Reuven wrote a deed to Shimon giving him his house as a gift, and the deed was signed by unknown witnesses and approved by the *beit hamishpat (court)*, it is indeed a valid document.

דף י"א: "דינא דמלכותא דינא"

התלמוד תלמוד מלמדנו שיש סוגי שטרות שהם כשרים ותקפים, אף על פי שחתומים עליהם עדים נוכרים. כָּלל ידוע קובע כי "דינא דמלכותא - דינא". כלומר: דיני ממונות שנקבעו על ידי המלכות יש להם תוקף גם בדיני ישראל. לפיכך, אם נערך שטר של ממונות בבית משפט של נוכרים על פי חוקי המדינה של הנוכרים, יש לשטר זה תוקף. למשל, ראובן כתב לשמעון שטר שהוא מעניק לו במתנה את ביתו, והשטר נחתם על ידי עדים נוכרים ואושר על ידי בית המשפט - הרי זה שטר טוב.

D'VAR TORAH: PARASHAT NASSO

דבר תורה: פרשת נשא

There is something very exciting and joyful about getting something new that one has not had yet. A person who dreams about and anticipates receiving some object or matter that has not yet been within their grasp is ready to invest a lot of effort to attain it. However, after the passage of days, the person gets accustomed to the new thing, and the investment in keeping what was once new and shiny is more difficult and much less interesting than it was in the beginning. In *Birkat Kohanim* (blessing of the priests), mentioned in *Parashat Nasso*, the *kohanim* bestow the blessing — "God bless you and keep you." The commentators explain that the blessing here is twofold — that we will not only get what we want and be happy with the new things but that we will become wise and know how to keep them and maintain them with us always, even when the act of safeguarding them is tedious and much less exciting.

יש משהו מאוד מרגש ומשמח בלהשיג דבר חדש שעדיין לא היה לנו. האדם שחולם ומצפה לאיזה חפץ או ענין שעדיין לא היה תחת ידו- מוכן להשקיע לשם כך מאמצים רבים. אולם, ברבות הימים האדם מתרגל אל הדברים החדשים, וההשקעה בשמירה על מה שהיה בעבר חדש ונוצץ- קשה והרבה פחות מענינת מאשר בהתחלה. בברכת הכהנים המזכרת בפרשתנו מברכים אותנו הכהנים- "בִּרְכֶּךָ ה' וְיִשְׁמְרֶךָ". על כך מסבירים הפרשנים שהברכה כאן היא כפולה- שלא רק נשיג את המבקש לנו ונשמח מהדברים החדשים, אלא שנשכיל ונדע כיצד לשמר עליהם ולהחזיק אותם אצלנו תמיד, גם כשמעשה השמירה סיזיפי ומרגש הרבה פחות.